

EL REFORMISTA

Donatiu de la Redacció

SETMANARI POLÍTIC D'AVISOS I NOVES

Preu de subscripció:
1 pesseta trimestre. — Nombre solt 10 céntims.

Redacció i Administració:
Carrer de Clivillers, 22

Any I

OLOT 28 de Maig de 1914

Nom. 20

A LA JUVENTUD ESPAÑOLA MANIFIESTO

(Continuación)

El reformismo significa la incorporación de estas ideas, por primera vez, a un gran partido nacional, que se propone llevarlas a la opinión en su forma política apta para la solución de los problemas concretos en la complejidad de su detalle y alcanzar los órganos del poder para conseguir su plena realización.

Las condiciones que el momento actual ofrece para la realización de esta obra son tan propicias, que hasta el día jamás se han dado juntas y es difícil que puedan volver a darse. Por eso su simple aparición ha provocado en gran parte del país un fuerte movimiento de esperanza.

El fracaso del intento de Costa produjo efectos morales desastrosos. La pasividad del pueblo ante su llamamiento viril a la vida, hecho a raíz del tremendo desastre, nos llevó a considerar la revolución como un sueño pretérito que ya no había de servir más que para vanos ejercicios de retórica. Pasó sobre España un viento de pesimismo y desesperanza que alejó de la política a los elementos sanos de la nación, dejando el campo libre a los eternos vividores, mientras el pueblo, insensible y agotado, se acostaba a morir. ¿Qué ha pasado después, en estos años, para que haya renacido entre nosotros la esperanza? No es preciso insistir sobre hechos que están en la conciencia de todos.

Acabamos de asistir a la descomposición de esos dos cuerpos gangrenados que, con el nombre de partidos

turnantes, absorbían la gobernación de nuestro pueblo. Han muerto como lógicamente tenían que morir: el partido conservador, llevado en manos de Maura a sus últimas consecuencias, murió en condiciones hasta cierto punto trágicas; el partido liberal, viniendo a caer en manos de Romanones, ha muerto en medio del ridículo.

Y entre tanto la edad y las circunstancias han revelado a plena luz la personalidad del Jefe del Estado, un rey joven y sereno, hombre de su tiempo, amante de su patria, quien desde su alto poder regulador no será jamás un obstáculo para la realización de cualquier política que la opinión nacional imponga.

Estos hechos, que cambiaban de tal manera la faz de la política monárquica, no podían menos de influir de rechazo en el campo republicano. Porque el cambio de las circunstancias era tan transcendental, que, en opinión de muchos, la hostilidad de estas huestes al régimen imperante ya no tenía razón de ser. Así lo proclamó ante el país nuestro ilustre jefe don Melquiades Álvarez, cuya actitud noble y patriótica, si no ha sido por todos bien comprendida, le ha conquistado de nuestra parte el más alto prestigio; pues sólo lo merece quien, en el momento crítico, arrostrando cierta impopularidad segura y aceptando la enorme responsabilidad que cae sobre sus hombros, no vaciló en ponerse al servicio de sus ideas y de su patria. Orgullo de nuestro partido es poder colocar siempre al lado del nombre de nuestro jefe, los nombres gloriosos de Pérez Galdós, Azcárate y D. Fernando González, que, a las puertas de la muerte, cuando toda ambición es vana, nos han señalado el camino del deber. Alrededor de estos hombres se han constituido las fuerzas reformistas, integradas por elementos valiosísimos de la política

militante, engrosados con numerosas fuerzas nuevas que sólo ahora han creído posible y eficaz consagrar su fe y su energía a las contiendas públicas.

Supone esta actitud del partido reformista respecto de la monarquía la negación de la substancialidad de las formas de gobierno. Nosotros hemos combatido y combatiremos contra la monarquía, proclamando lo necesario de la revolución que supone el cambio de la forma de gobierno, siempre que circunstancial e históricamente la monarquía sea un obstáculo para la realización del contenido de nuestro programa liberal y democrático. Pero ni hemos pensado ni pensaremos nunca que la sustitución de la forma de gobierno sea más que un medio que, al proporcionarnos el poder, permita la realización de nuestras ideas. Y como pensamos que la monarquía moderna no es esencialmente incompatible con la forma actual de la civilización ni con los progresos liberales y democráticos, de lo que hay ejemplos brillantes en Europa; como creemos, por lo tanto, que la substancialidad de toda institución estriba únicamente en su eficacia; si la monarquía española circunstancial e históricamente se hace compatible con el desenvolvimiento total de nuestras ideas—que es lo que nos importa e importa al país—, nos felicitaremos de haber acertado el camino, ahorrando a la nación una revolución sangrienta, y nos dispondremos lealmente a servir a nuestras ideas dentro de la monarquía.

En el siglo XVIII la monarquía española y ciertos elementos directores, intentaron la regeneración de la patria, y fracasaron porque les faltó la adhesión de los sentimientos dominantes en la inmensa mayoría del país. Durante el siglo XIX se ha despertado en parte del pueblo la con-

ciencia de la ciudadanía y anhelos de regeneración; pero sus esfuerzos fracasaron porque no encontraron acogida en la monarquía y en los elementos directores. Ahora, por primera vez parece que coinciden estos dos factores, de cuya coincidencia nace el reformismo. Y esto es lo único positivo y característico del momento que pasa, que sería criminal y suicida no aprovechar.

Setmanals

Sembla que el deplorable estat del carrer de S. Rafel serà prompte corretgit i objecte d'una radical transformació; no solsament els veïns sino que tot Olot ha reconegut la necessitat urgent de que el Consistori i comissió corresponent dediqui a n'aquesta millora preferent atenció a fins a deixar-la completament sesolta.

Es ben llògic i de tota justícia que lo que's recaudi en l'arbitri de carruatges, s'inverteixi de una manera proporcional segons el trànzit dels carrers que es lo que representa la tributació, criteri que no és pas lo que se segueix d'un quant temps a n'aquesta part.

Raons de caracter sanitari reclamen també d'una manera imprescindible la millora, dons el gruix de llot que s'assola al mitj del carrer a l'entrada de la cloaca, que s'escau a l'entrada principal de la població constitueix una greu molestia per tothom.

Amb motiu d'aquesta qüestió s torna a comentar la possibilitat de l'utilització de l'antiga canyeria de l'aigua de S. Roc com a cloca colectora al menys des de la plassa de S. Esteve fins al carrer del Tura; donades les grans dimensions de la mateixa seria de d'sitjar que ls tècnics se'n ocupessin detingudament per la gran importància que inclou.

Sr Director d'EL REFORMISTA

Olot, 25 Maig de 1914

Molt Sr meu: en nom de la Comissió de veïns dels carrers de la Proa i afluents li ptego l'inserció del femitit adjunt en el periòdic de la seva digne direcció, per quin favor li quedaré agraïdíssim.

Son affm. s. q. b. e. s. m.
Joaquim Danés i Torras

PER A L'AJUNTAMENT

i sobre l'adoquinat del carrer de la Proa

Apropòsit de'l prèc dirigit a la Comissió de Foment de la Corporació Municipal d'aquesta ciutat i publicat en el nombre últim de'l setmanari «El Deber» teníem ja en cartera alguns detalls relatius a aixó que ja s podria bateijar amb el nom de *qüestió de l'adoquinat del carrer de la Proa*, i no'ns sabem estar de publicar-los, entre algunes altres notes i aclaracions que *in mente* ja teníem escrites, encara que no sigui més que per la particular satisfacció de posar en evidència les traves i dificultats de totes o la majoria de les tramitacions que les corporacions municipals han de resoldrer, ja que sembla que per rutina i per sistema hi ha qui esforça dintre els Ajuntaments a contrariar alló que precisament han demanat en deguda forma unes quantes dotzenes de veïns.

La circumstancia de les vigents i parcials reformes de personal en la constitució del nostre Ajuntament, i la d'haver hi sis concejals que tenen l'obligació de portar al municipi les fonamentades queixes dels veïns del carrer de la Proa i de tot aquest quarter de la ciutat,—tres perque hi viuen i toquen de ben aprop la rahó, i tres més perque foren el·legits per aquest barri que'ls hi confià la defensa dels seus interessos materials,—ens han donat un xic més de confiança, alentant-nos altre vegada a prosseguir una campanya que en altres temps ens havíem vist obligats a abandonar.

Fem historia, i trovarem que dos o tres anys endarrera—ja no sabem ficsament quant,—els veïns dels carrers de la Proa i principals afluents sol·licitarem de l'Ajuntament, en deguda forma que s'adoquinés aquell carrer, quin empedrat es intransitable, tant si plou com si no plou com si fa sol, Poc temps després els veïns del carrer Superior demanaven lo mateix. En aquella ocasió a la Comissió de veïns varen sorprendre-la en la seva bona fé per primera vegada, tal com sona, fent-li comprendre que al cap de poc temps s'hauria d'alçar l'empedrat per a col·locar les canyeries de la nova conducció d'aigua elevada, i que seria llàstima haver de remoure un adoquinat definitiu, i que era més convenient adoquinar immediatament després de posada la canyeria, sense ésser precis ni molt menys tornar a empedrar el carrer abans d'aquesta reforma, amb lo que també se lograria un estalvi de treball i de jornals de la brigada municipal. Es inútil insistir en que aixó fou una mala partida, perque es ben evident que es feu lo de les canyeries i lo de l'aigua, i que agotant la paradoxal paciència dels veïns se reempedrà el carrer amb les mateixes despulles que se n'havien tret, deixant-lo en pitjor estat i en més males condicions de trànzit que mai.

Quant l'estiu passat a cà la ciutat tornà a parlar-se d'empedrats, la Comissió de veïns del carrer de la Proa no's quedà endarrera, i insistí prop del Sr. Alcalde i de'l President de la Comissió de Foment, recordant los-hi promeses vanes, i fent los-hi veurer les malíssimes condicions de l'empedrat del carrer, i'l dret de prelació que els assistia, perque es ben llògic que si uns veïns demanen i uns altres no, es just acudir primer als que demanen, perque aquestos senten una necessitat que els fa mourer i els treu de l'indiferentisme dels darrers. A pesar de lo qual, com que aquestos darrers veïns que no demanaven, ja devien tenir algú que sordament demanava per ells, acordà la Corporació Municipal, a proposta del Sr. Alcalde i del President de Foment, en 15 de Juliol del any passat, adoquinar primer els carrers de Fontfreda, Claveguera, Ferrarons i continuació del de Bellaire; i per a més sarcasme, en la mateixa sessió, s'aprovaren els informes de la Comissió de Foment, resolgent favorablement les sollicituts dels veïns dels carrers de la Proa i Superior, que temps ha que jéien. En aquella mateixa ocasió la brigada municipal vingué a canviar en el carrer de la Proa unes quantes pedres de lloc, lo que proba ben a les clares que el mal estat del seu empedrat devia haver fet remordiment de consciència a algú. Que no'ns digui ningú lo que ja allavors digué'l Sr. Alcalde de que per empedrar els altres quatre carrers ja hi havia un altre acord municipal prè amb anterioritat, perque consten en una mateixa acta, la de la reunió del 15 de Juliol de 1913, els acords d'adoquinar tots els carrers de que hem fet referencia, i aquest acord posa ben bé en evidència que'l municipi no tenia compromís de cap classe, i podia i devia haver comensat per aquells carrers que ho havien demanat amb les formalitats que prescriuen les lleis. Tam-

bé'ns sortiren amb el ciri tre cat de si no hi havia prou adoquins, igual que aquell que tingués un deute molt grós i perque no'l pogués pagar tot d'un plegat, encara que sí en dos o tres vegades, no'l pagués ni en aquella forma ni en aquesta.

I *voilà tout* diríem nosaltres si no més ens haguessim proposat fer un capítol de càrrecs. Pro com que hem dit que'ns sentíem animats per una nova confiança que tenim posada en la Corporació Municipal d'ara, i com que'ns hem proposat corroborar amb aquestes notes al comentari que «El Deber» feia la setmana passada,—i que no vaig escriure jo, tot i haverme'l atribuït algún concejal,—senyalant l'innegable oportunitat per a satisfer, ara, la petició que de tant temps els veïns dels carrers de la Proa i afluents tenim formulada, tenim de fer constar a continuació quatre coses que podríem certificar i tot:

1.ª Que el carrer de la Proa, en el troç que va comprès des de l'Iglesia del Tura fins a l'embocadura dels carrers de la Llosa i el que vulgarment se diu carrer de S. Franc, mideix 280 metres quadrats (només entre les eceres), i aixó medit amb quants detalls de precisió i exactitut puguin demanar-se, i fins a presència del concejal senyor Solanic per a que no pugui donar lloc a duptes.

2.ª Que amb 10,000 adoquins n'hi ha prou per a empedrar-se, i no se'n necessiten 14,000 com equivocadament deia'l President de la Comissió de Foment; i si no que multipliqui els 280 metres per 35 adoquins que entren en cada metre quadrat.

3.ª Que l'Ajuntament té actualment estibats en el Parc 14,000 adoquins, segons declaració del propi Sr. Ayats, de la brigada municipal, que sol ser el més enterat d'aquestes coses.

i 4.ª Que amb 14,000 adoquins n'hi ha prou i de sobres per a adoquinar el carrer de la Proa, i per a acabar de satisfer els compromisos particulars que hi va haver qui no va deixar de regoneixer en lo de l'empedrat dels carrers de Bellaire i afluents ja que no més falta un petit troç del de Bellaire i un sol carrer travesser, i amb 4,000 adoquins que sobrarien se poden empedrar 114 metres quadrats, que no mideixen pas, de bon tros, lo que de aquestos carrers ne falta.

I abans d'acabar siguins per més recordar, de pas, que el carrer de la Proa es l'única via de comunicació de la ciutat vella amb la nova; i que té 6 afluents directes i 10 d'indirectes; i que cada dia hi han de passar sis vegades els 500 treballadors que van a les fàbriques dels Srs. Masllorens i Aubert, i a les de tots els curtidors, i a la farina; i que cada dia hi han de passar una vegada o altre al menys tots o la majoria dels individus de 125 famílies que viuen en el carrer de S. Cristófol, i 80 més que viuen al de S. Miquel; i que cada dia hi han de passar dugues vegades el centenar d'alumnes que concorren a l'Escola Nocturna, i els nens d'una escola pública, i ls de un'alberc infantil; i que es el carrer per aont passa tot el trànzit rodat del carrer Major quant està obstruït el del Carme; amb lo que finalment éns permeterem la llibertat de preguntar: ¿en quin carrer hi ha més trànzit, en cap dels afluents del de Bellaire, o en el carrer de Bellaire mateix, o en el de la Proa? Que contestin els treballadors i les famílies que vivim dels nostres suors de cada dia i que som el principal contingent del veïnat, que l'Ajuntament ja tindrà prou feina en despullar-se de certs procediments que han fet tradició i que son per cert ben antidemocràtics.

Olot, 25 Maig de 1914

Per la Comissió de veïns dels carrers de la Proa i afluents.

Joaquim Danés i Torras

Noves

Per R. O. del 25 prop passat dictada pel Ministeri de Foment, la Mancomunitat de Catalunya en substitució de les Diputacions Provincials de Barcelona i Girona, te personalitat per a presentar proposicions al concurs de subvencions i anticipos per a la construcció de camins veïnals i ponts econòmics.

Des del dia 16 al 22 del corrent aquesta Sucursal de la «Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros» ha obert 4 llibretes noves, ha rebut per imposicions 3.642' pessetes i n'ha pagat 3.477' per reintegres d'estalvi.

Durant la present setmana actua de Vocal de torn D. Ramón Benet i Rosau.

El dia 30 a les nou de la nit en el local de la «Lliga Regionalista» hi donarà una conferència sobre «Precedents històrics de la Mancomunitat Catalana La Generalitat de Catalunya» D. Josep M.ª Garganta.

El pendó de la processó de Corpus ha sigut confiat al nostre volgut amic el tinent d'arcalde eu Candi Agustí.

Nostre particular amic el doctor Esteve Cardells ha vist augmentada la seva família amb un xamós nen. Rebin el pares i avis la nostra més coral enhorabona.

Durant les pròximes festes de Pasqua Granada a més de la vinguda de la societat coral «Amigos de la Unión» de Granollers, que vindrà acompanyada d'alguns senyors concejals en representació de l'Ajuntament, s'anuncia la vinguda d'una societat coral de S. Sadurn de Noya.

Dignes de lloansa son els treballs que porta a cap el Sindicat d'iniciativa a l'objecte de lograr que el pròxim istiu sigui d'aquells que deixin grut record en l'anima dels Olotins i Forasters que us honran amb la seva presencia. Sabem que's preparen moltes festes de les que'n donarem compte extensament.

Diumenge passat foren elegits per a formar part de la Junta Directiva del «Circulo Olotense» D. Josep Jutglar, D. Joan Prat, D. Ignasi Rabió, D. Manuel Ricart, D. Josep M.ª Torras, D. Enric Danés, D. Lluís Mir i D. Francisco Vayreda.

Per a aquets dies de Pasqua visitarà nostre ciutat el primer team de l'«University» de Barcelona, a l'objecte de jugar un partit amb el team de l'«Olot Deportivo» notablement reforçat.

Ahí a les 7 i mitja i en l'Església de nostra Senyora del Turó, contragueren matrimoni les distingides senyoretas D.ª Concepció i D.ª Sabina Ros, filles del nostre amic D. Jacinto Ros amb els joves D. Lluís Torras i D. Josep Jimenez respectivament.

Desitjem als recents casats una inucabable lluna de mel.

Amb motiu del admirable discurs pronunciat en el Congrés amb motiu del debat sobre el Marroc per D. Melquiades Alvarez, varen enviar-se-li els següents telégrames:

Melquiades Alvarez—Plaza Colon 3—Madrid.— Reciba felicitación entusiasta por su excelente i elocuentísimo discurso. — Capdevila — Gassiot — Dorca—Camps—Tresserras—Badia.

Melquiades Alvarez—Plaza Colon 3—Madrid.— Comité Reformista y redacción semanario «El Reformista» le felicitan calurosamente por elocuente discurso.

En aquestos telegrams ha contestat l'ilustre home públic, amb les següents paraules:

«Gracias por la cariñosa felicitación que se sirven dirigirme con motivo de mi último discurso.—Melquiades Alvarez.»

S. Joan de les Abadeses

¿VA FORMAL SENYORS BUFONS?

Ens fan a sapiguer que l'autor dels escrits de l'Ermita son la *Vinyeta* el *Roquerol* i la *Botina*. ¿Doncs perquè fan tantes gestions, i fins promesses per saber qui pot ser aqueix «Ermità»? ¿No ens ho donaven per cert? ¡pobrets!... ¡si que'n tenen de sinceritat...! N'es tant certs, si senyors i tenen la necessitat d'enterar-se'n. Deu ser una seguritat com amb tot lo que ells han escrit; es lo que passa sempre en el home quan la passió o els *Quevedos*, que deia en *Picón*, li enfosqueixen la raó. ¡Verdaderament, vostés inspiren llàstima! Doncs vostés no han sostingut mai polèmiques amb tres ermitants, com vostés diuen.

Lo que tenen tota la raó es en que son una nota discordant. Si senyor, si, son i han sigut i no poden menys d'alegrar-se que no vulguen ser més espill aont s'hi reflecti la renuncia, ¿que volen dir que ho han sigut be prou? ¿Oh veuen homes? Si sempre ho haguessin pensat aixís, encara tindria de sortir ma primera *hermitanada* com vostés diuen, Pro es ara que se'n adonen ¿oy? ¿No es vritat que no ho havien pensat quan tothom callaba? ¡oh! llavors eren molt valents vostés; i, escoïm allò que deien vostés que se havien divertit amb les seves bestieses i totes aquelles coses que heren per l'istil, heren amb lo que volien fer nostra vila rica i plena? En quan a plena de odi, crec haurán pogut comprobar-ho. Pro rica si no es la riquesa que proporciona Nerón a la ciutat de Cesars no se quina classe de riqueses voldrán dir vostés. En quan al mutisme que vostés fan referencia, per part de vostés ja ho suposo que no tenen la culpa. ¿Que no podria ser que'l director del periódic «La Veu Comarcal» de Ripoll els agues enviat un recadeu diguent los hi que'l periódic de sa direcció no estaba disposat a ser instigadó de rencunies? ¿Que no podria ser que enterats vostés de tan noble resolució de dit senyor, anessin vostés a trobar-lo i li supliquessin els hi fes el favor de insertar aquell escrit del nombre VII de «La Veu Comarcal» de Ripoll? per el qual no sols, no se reivindiquen si no que entonen amb el mateix un dolorós *med-culpa*.

L'«Ermita de Santa Bárbara», no estima aquesta vila, en el sentit de vostés i per lo tant ¿no podria ser que hagués ja resolt despedir-se dels seus llegidors per creure ja acabada la seva missió i hagués ja entregat la correspondencia de despedida quan considerant que podrien ser certes totes aquelles suposicions se veje obligat a canviar-lo per aquells *piropios* dedicats en el Sr. *Picón* dels que n'està tan *zufat*? ¿Ho veu home? L'Ermita es molt espléndid. No faltaba més, vosté Sr. *Picón* que feu el *sacrifici* de venir a n'aquesta vila *espresament* per *civilisar-nos* i després d'esser *Blanch* a totes les mirades alguéssim deixat a la *lluna de Valencia*, vosté que'ns ha fet tants *descubriments* que son els que fan aquesta vila *rica i plena*. Vosté que sempre ha sigut el *peça* per trauer drapets (*imaginariis*) al Sol, ¿olvidar-nos de vosté? ¡Això fora imperdonable! No, no, primer que tot *somos agradecidos*.

I al Sr. «Guardià de Sant Gim»... oh el Sr. *Romansones*, no gosa pas dirme res. ¡Per Deu home! ¡nos posi tan enfadat! que'm fa una *por*... sobre tot quan diu allò de la relliscada. ¡Pro sant cristià! ¿que no ho sab que tenim un sabbat que'ns repassa les sabates? ¡i que no ho veu que ja s'ha fos el gel? i fins el de la indiferencia. ¿Que no era hora que'l poble despertés del son en que dormia? ¿Que tal vegada se havia cregut vosté que pendriem *gat* per *llebre*? es *hermós* i digne de vosté lo que diu d'aquell regidor que semblava surtis d'una barraca. ¿Voldria fer-nos

l'obsequi d'esplicar-nos el significat d'aquelles paraules? ¿Que tal vegada voldria dir-nos vosté que per el sol fet de no posseir riqueses materials car posseeix una recta intenció no n'es digna de ostentar el onorific càrrec de regidor? ¿Es en tot aixó que volien fer nostra vila *rica i plena*.

Miris, si sapigués que no tinguessin d'enfadarse, em permetria donar-los un consell, i si no els hi agrada no'l preaguin. ¡Senyors meus no s'atreixin mai més a fer *de llonses* a la abuela! ¿Que no ho veuen que la abuela no més pot donar-los-hi un ermita que els fa enfadar tan? Vamos no 'ls creia tan atrevits. ¿Aquí se li acut amb una abuela? ¡oh! ¡i després a los Morites!

... ¿I encara diran que no son savis vostés?

Relació històrica de dos *escots* que tractaven de mossegar a una vinyeta, un roquerol i una botina, i veurán clarament lo que els va passar per semblant intenció, per cert molt atrevida i perillosa.

Per el mon dos cucots anaven Juntas i amb un mateix fi. Per veurer si ells podien Llensar-ne tot son veri.

Primé de tot resolgueren A una barraca entrar, I un Prim a l'adonar-sen Tot desseguit va, exclamar: ¡Ojo!... minyons a les armes... Pots a punt de guerrejá... El que més tirador siga, A la vanguardia anirá.

He vist dos cucots rebels Voltejant per aquets contorns I caldrá molt bigillar-los. Son de males intencions.

I de fet, els cucots prompte A una vinyeta han anat Mossegant la pampulona Dixant-ho tot mal parat Sense mirar lo que feien Amb jens d'ordre ni concert. ¡Es que tenen mala baba!... ¡I les tints com un lluert!...

I tanta nes sa malicia, Un roquerol ha vist volá Mirant també si podien Les seves urpes clava. ¿Oidá!... si quen'n son de grosses Les ganes de mossegar. ¿Que no ho veuen que porta ales, I no i prodrán arribar?...

El roquerol per natura, Es com cristall asogat, Que reflexa sa pureza Perqué està ben ordenat. Les ales fetes amb forma Que no's pot desitjar més Per apartar-se d'insectes Que no serveixen per res.

I tanta fou sa migranya Veurer no podien més, Que rosegat coses fortes Encara que mal el pasés. Veueren una botina Que lluia per demés ¡Renoi! ¡com si tiraren!... Sense mirar-ne res més.

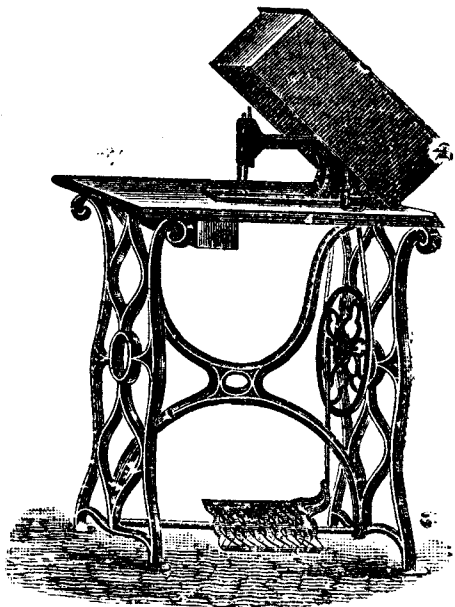
Pro ¡pobrets!... la Botina Preveient-ne sa intenció, Va aixecar primer la punta I després també el taló.

He feu tot amb tant salsa I tanta celebritat, Que al tenir-los al desota Als ha deixat aplustats.

L'ERMITA DE SANTA BARBARA

Imprenta de Pedro Aubert, Chivillers, 22.—Olot.

Máquinas Naumann

PARA COSER

Las mejores y más baratas del mundo

Ventas á plazos y al contado

Representante: ESTEBAN MOLAS.

Calle de La Mosca, n.º 2.-OLOT.

ACADEMIA PARISIEN DE CORTE Y CONFECCIÓ

sistema «MARTÍ»

dirigida per la professora MARIA BOIX

Plaça del Carme, núm. 1, = OLOT

DISPONIBLE

LA FORTUNA PARA TODOS

27 MILLONES DE PESETAS

GARANTIDAS OFICIALMENTE y repartidas en **158 SORTEOS OFICIALES**

Villa de MADRID, de PARIS y otras

11.043 Premios desde 100 Pesetas á 1.000.000

UN SORTEO CADA OCHO DIAS POR TERMINO MEDIO
Cobro inmediato de los Premios. — Detalles gratuitos

SEGURIDAD ABSOLUTA.

Para tomar parte enseguida en los 158 Sorteos, envíense
5 Ptas 50, como única entrega

en sellos, ó mejor en giro postal, sobre monedero ó giro mutuo, á

EL FOMENTO DEL AHOHO, Diputación 284 y Lauria 37 **BARCELONA**

el cual remitirá los números correspondientes a vuelta de correo

SE DESEAN AGENTES ACTIVOS Y SERIOS

IMPRESA AUBERT

Clivillers, 22.-OLOT

Facturas — Sobres — Cheques —
Talonarios — Memorandums —
Tarjetas visita — Recordatorios
— Cartas comerciales — Periódicos
y Revistas — Programas —
Carteles — Esquelas, etc. etc.

Precios sin competencia

Gasómetro

Se'n ven un de grós i
amb molt bones condi-
cions.

Donarán raó en aquesta impremta.

DISPONIBLE